

eller børnenes fornødenheder, som sædvanlig foretages i dette øjemed. Endvidere har hustruen beføjelse til på begge ægtefællers ansvar at indgå retshandler til fyldestgørelse af hendes særlige behov.

Udvalget er klar over, at det ikke er muligt at indføre en *generel* ordning, hvorefter ægtefæller i alle tilfælde skal selvangive hver for sig. Hvad enten man lægger vægten på den retlige eller den faktiske råden, får man nemlig ikke et tilstrækkelig skarpt kriterium for fordelingen. Myndighederne ville derfor ofte være henvist til at respektere ægtefællernes indbyrdes aftaler om, på hvis selvangivelse de forskellige beløb skal posteres. Udvalget foreslår derfor en *frivillig ordning*, hvorefter ægtefællerne kan aftale at indgive hver sin selvangivelse og herunder frit bestemme, hvilke indtægtsposter og formuedele hver af dem skal selvangive, bortset dog fra indtægt af den art; som hustruen skal beskattes særskilt af efter kildeskatlovens § 4, stk. 2. Ægtefællerne vil altså med denne begrænsning kunne aftale, at den ene selvangiver indkomst eller formue, der hører til den andens bodel eller særeje.

Når ægtefællerne har benyttet sig af adgangen til at selvangive hver for sig, har hver af dem umiddelbart det strafferetlige ansvar for rigtigheden af sin selvangivelse. Det forudsættes dog, at man bevarer reglen om, at den anden ægtefælle kan drages til ansvar for medvirken, jfr. kontrollovens § 14, stk. 2.

I redegørelsens side 15-16 omtales de *bevismæssige vanskeligheder*, der kan opstå. Man er klar over, at der kan blive tvivl om, hvem af ægtefællerne der har ansvaret for, at et beløb er holdt udenfor selvangivelsen. I sådanne tilfælde skal „beløbet i relation til det strafferetlige ansvar anses som tilhørende begge ægtefæller i forening, medmindre det godtgøres at tilhøre den ene alene som bodel eller særeje“. Der omtales også den situation, at den ene ægtefælle påberåber sig en aftale om, at den anden skulle selvangive et beløb. Her mener man i hvert fald at kunne statuere grov uagtsomhed, hvis den ægtefælle, der påberåber sig aftalen, ikke har benyttet sig af sin adgang til at gennemse den andens selvangivelse. Tilbage står så spørgsmålet om, hvordan det i praksis kan opklares, hvorvidt

ægtefællen har set den anden ægtefælles selvangivelse igennem eller ikke.

2. Ansvar for skatternes betaling.

Hustruen skal principalt hæfte for den skat, der pålignes hende i medfør af kildeskatlovens § 4, stk. 2. For så vidt angår den skat, der pålignes ægtefællerne i forening, bør hæftelsen af praktiske grunde fordeles i forhold til de indkomst- og formuebeløb, hver ægtefælle har selvangivet.

Den særlige adgang for det offentlige til at søge sig fyldestgjort for sit krav hos den subsidiært ansvarlige ægtefælle ved indeholdelse i dennes løn (kildeskatlovens § 73, stk. 4) foreslås ophævet.

Forslaget om fordeling af hæftelsen skal gælde både for den foreløbige skat og for slutskatten. Fordelingen af hæftelsen vil ligesom fordelingen af ansvaret være afhængig af, hvilken aftale ægtefællerne indgår, og vil således i mange tilfælde afvige fra, hvad ægteskabslovgivningen foreskriver. I redegørelsen siges om denne fravigelse, at den ikke kan karakteriseres som stridende mod ægteskabslovgivningens grundlæggende principper. Der er, siges det, tværtimod tale om en retsteknisk forskydning, der er en praktisk nødvendig konsekvens af, at reglerne om ægtefællers ansvar for selvangivelse af indkomst og formue er søgt udformet på en sådan måde, at de så lidt som muligt griber forstyrrende ind i den interne ordning af formueforholdene, parterne indbyrdes er blevet enige om.

Forslaget forudsætter, at *slutopgøret* skal foretages for hver ægtefælle for sig i de tilfælde, hvor de har aftalt at selvangive hver for sig. Det fører bl. a. til, at der kan blive tale om tilbagebetaling til den ene ægtefælle, medens den anden skal betale restskat.

Forslaget om at ophæve adgangen til lønindeholdelse hos den ene ægtefælles arbejdsgiver for skat, der er pålignet den anden ægtefælle, begrundes nærmere side 17 i redegørelsen. Der peges især på, at det kan forekomme mindre rimeligt at holde skat tilbage i en ægtefælles løn, hvis den ægtefælle, som skatten er pålignet, er kommet i økonomiske vanskeligheder, f. eks. på grund af sygdom eller afsoning af fængselsstraf. Det må herved dog erindres, at der er et „loft“ over tilbageholdelsesmuligheden, idet der højst kan tilbageholdes